

Dārta Vilmane

Pasaka par kurpjukastes Vili

Tā pulsējošā cilvēku čalu burzma, kurā es atrados, bija netverama. Pie tās pierod tā, kā pie gadiem atspaidītās sienas slēdža pogas. Ar laiku to sākam uztvert kā pašu par sevi saprotamu, ja tāda valda vismaz pāris reižu mēnesī. Es runāju par to sabiedrību, kura par savu prioritāti uzstāda dvēseles barošanu, ļaujoties malku pa malkam izgaršot operas ārijas vai aizpeldēt izmanīgo aktieru dialogu straumēs.

Tas notika kādā rudens dienā, kad, noklausoties kārtējās izmeklēto zeķubikšu klačās, biju ticis ārā no saviesīgā vakara pasākuma. Aizvien tālāk attālinoties no operas nama, devāmies parka virzienā. Pa ceļam iegriezāmies vēl kādā stūra vēlīnajā beķerejā, lai palutinātu arī sava valkātāja māgu. Kad pārnācām mājās, biju jau pamatīgi iesvīdis, tāpēc nakti pavadīju netraucētā mierā, ļaujot atraisīties stīvajā x rakstā savilktajām jostām un mēlītei mazliet pārkaroties pār lūpām.

Nākamajā rītā es tiku atlikts atpakaļ savā kastē. Kā tāds dzērājs, kas pēc lustīgi pavadītas nakts krogā atvilcīs atpakaļ mājās un nu nezina, ko teikt piktajai sievai. Bet šoreiz viss likās gluži savādāk. Manējā Rasma bija ierāvusies pašā kastes malā un izskatījās vēl saņurcītāka un pelēkāka nekā jebkad iepriekš.

“Viss,” viņa teica, “prieku dienas beigušās. Zilās kastes Marta pareģojusi, ka iestāsies vispārējs sasalums un tas mainīs itin visu ierasto, nekā tas bijis līdz šim.”

“Un tu tai pātarotājai tici? Viņa taču allaž saošņājas sava mūžsenā dezodoranta aromu un tad tikai izgudro visādus murgus.”

“Un tie murgi vienmēr piepildās,” klusā mierinājuma meklējumos, liecoties man aizvien tuvāk, bilda Rasma.

21:15. 11.marts.

Vairs neatminos, kurā brīdī, bet zinu tikai vienu- viss mainījies. Jau vairāk kā gadu neesmu bijis ārpus savas kurpju kastes. Ik dienu pavadu divatā ar Rasmu, kas, ērti iekārtotāmās manā purngalā, vēl spēj mani kaut kādā veidā savākt. Vismaz es nezaudēju formu, par ko visnotaļ prieks. Kad viss būs galā grūti teikt, bet viens nu gan man skaidrs. Ne jau spīdēt ieziestam ar melno smēri starp smalko augstpapēžu, neilona zeķu rindām ir tā māksla, bet gan pastāvēt bez visa tā. Ja pēkšņi izrausim tevi no mūžīgi iebrauktās taciņas, kas paliks pāri? Vai vispār spēsi kustēties uz priekšu viens pats? Pats par sevi. Pats.